

Arrest

nr. 247 758 van 19 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
 X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
 Vaderlandstraat 32
 9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 15 oktober 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 september 2020 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat J. KONINGS *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij kwam op 1 januari 2007 aan in België.

Op 11 december 2008 diende zij een aanvraag om internationale bescherming in. Deze aanvraag werd op 12 april 2010 afgesloten met een bevestiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire beschermingsstatus.

De tweede verzoekende partij kwam op 13 december 2016 aan in België. Op 29 december 2016 diende ook zij een aanvraag om internationale bescherming in. Haar aanvraag werd op 12 april 2018 afgesloten met een bevestiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2017 houdende de weigering van vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 mei 2018 diende de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op basis van een medische aandoening van haar dochter M.

Deze aanvraag werd op 31 mei 2018 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan identiteitsdocument.

Aan de tweede verzoekende partij werd op 31 mei 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

De tweede verzoekende partij diende op 9 augustus 2018 andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 20 september 2018 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan een voldoende ernstige ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 24 januari 2019 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd geactualiseerd op 10 mei 2019, 18 november 2019 en op 22 mei 2020.

Op 7 september 2020 nam de gemachtigde van de bevoegde Minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2019 werd ingediend en op data van 10.05.2019, 18.11.2019 en 22.05.2020 werd geactualiseerd door :

G., I. (R.R. 088091260870)
Geboren te Sartarabad op 12.09.1988
H. S. (R.R. 087050143143)
Geboren te Etchmiazin op 01.05.1987
Wettelijke vertegenwoordigers van:
G. M. (R.R. 017020820651)
Geboren te Oostende op 8.02.2017
G. M. (R.R. 20010731033)
Geboren te Oostende op 07.01.2020
Nationaliteit: Armenië
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen kwamen afzonderlijk naar België.

Mijnheer kwam op 01.01.2007 aan in België. Zijn asielaanvraag, ingediend op 11.12.2008, werd afgesloten op 12.04.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Mevrouw kwam op 13.12.2016 aan in België. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 12.04.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België, met uitzondering van de periode van 17.10.2018 tot 13.12.2018 in het kader van een gegrondheidsonderzoek inzake haar aanvraag 9ter.

De duur van de asielprocedures – namelijk één jaar en vier maanden voor beide procedures – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek van hun dochter M. en wijzen erop dat hun dochter niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen in Armenië. Ze wijzen erop dat indien de huidige ontwikkelingsstimulatie, revalidatie en medische opvolging stopgezet zullen worden, dat het mogelijk gevolg dan een veralgemeende stilstand tot zelfs achteruitgang zou zijn. Ter staving hiervan leggen volgende attesten voor: een verslag van dr. Anseew dd. 03.09.2018, een verslag van het centrum voor ontwikkelingsstoornissen dd. 24.09.2018, en niet gedateerd attest van het centrum voor ontwikkelingsstoornissen, afspraakbevestigingen voor afspraken op 23.05.2019, 12.08.2019 en 27.08.2019, een consultatieverslag dd. 05.11.2018 van dr. Anseew, een consultatieverslag dd. 26.09.2019 van dr. Miroir, afspraakbevestigingen voor afspraken op 16.12.2019 en 19.03.2020, een intermediair verslag dd.16.05.2020 plus een overzicht van nieuw gemaakte afspraken.

Daarnaast wijzen ze er op dat de nodige zorgen voor hun dochter niet beschikbaar zouden zijn in Armenië. Dit willen betrokkenen staven door het voorleggen van hun schrijven aan de ziekenhuisdirecteur, dhr. Asatryan, van het ziekenhuis te Vagarshapat en het antwoord dd. 27.09.2019 van dhr. Asatryan op dit schrijven. Betrokkenen beroepen zich in dit kader nog op de algemene situatie in Armenië inzake gezondheidszorg (waar er minimale vooruitgang zou zijn en waar nog een lange weg te gaan zou zijn vooraleer de medische zorg goed uitgebouwd en toegankelijk zou zijn). Betrokkenen verwijzen hiervoor naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en naar een verslag van dr. Hempel dd. 14.06.2017: 'Is healthcare system in Armenia ready for digital health revolution?'. Uit de voorgelegde medische attesten blijkt inderdaad er sprake is van een ernstige medische problematiek in hoofde van hun dochter. Er blijkt echter niet uit dat deze problematiek hen verhindert om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen via de gebruikelijke procedure.

Allereerst merken we op dat de hier ingeroepen medische problematiek reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst 9ter. Betrokkenen dienden op 17.10.2018 een aanvraag 9ter in op basis van de hier aangehaalde problematiek van hun dochter M. Deze aanvraag werd echter ongegrond afgesloten omdat uit het medisch advies dd. 04.12.2018 duidelijk bleek dat de nodige opvolging en verzorging voor hun dochter beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Deze ongegronde beslissing ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan hen betekend op 28.01.2019. Het beroep dat betrokkenen hiertegen indienden werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26.07.2019. De RVV bevestigde aldus de vaststelling dat de gespecialiseerde multidisciplinaire zorg die hun dochter nodig heeft toegankelijk en beschikbaar is in Armenië. Bij huidige aanvraag 9bis leggen betrokkenen één verklaring voor van dhr. Asatryan, directeur van een ziekenhuis te Vagarshapat. Echter, uit deze verklaring kan enkel afgeleid worden dat het ziekenhuis te Vagarshapat waarvan dhr. Asatryan directeur is, geen oorimplantaten plaatst via chirurgische ingrepen. Dit attest spreekt dus zich niet over andere ziekenhuizen in de regio of in het land. Dit attest kan dan ook niet aantonen dat de nodige zorgen niet beschikbaar zijn, het toont enkel aan dat één ziekenhuis dergelijke implantaten niet kan plaatsen via chirurgische ingrepen. Bovendien blijkt uit de toegevoegde attesten dat hun dochter op 15.05.2020 dit cochleaire implantaat reeds kreeg. Ook de data van de postoperatieve afspraken inzake dit implantaat (met name op 22.05.2020, 29.05.2020, 16.06.2020, 23.06.2020, 30.06.2020 en 14.07.2020) liggen reeds allemaal in het verleden.

Tenslotte merken we op dat nergens uit de aangehaalde attesten blijkt dat hun dochter niet in staat zou zijn om te reizen. Uit de voorgelegde attesten blijkt niet dat reizen voor hun dochter onmogelijk zou zijn. Gezien hun dochter in staat is om te reizen en gezien de nodige multidisciplinaire zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die hen verhindert om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst. Wat betreft de verwijzingen naar de algemene toestand van de gezondheidssituatie in Armenië merken we op dat het hier gaat om algemene beschrijvingen van de situatie in Armenië die niet bruikbaar zijn om aan te tonen dat betrokkenen, omwille van hun persoonlijke situatie, geen toegang zullen hebben tot de noodzakelijke zorg. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van problemen in de Armeense gezondheidszorg, volstaat niet om te staven dat elke Armeense onderdaan het risico loopt hiervan het slachtoffer te worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Daarnaast beroepen betrokkenen zich op de scholing van hun dochter M. in het buitengewoon kleuteronderwijs. Ter staving hiervan leggen betrokkene het schoolattest voor schooljaar 2019-2020 voor evenals het verslag M-decreet dd. 30.08.2019 en het individuele handelingsplan van de school. Betrokkenen wijzen erop dat dergelijke scholing niet beschikbaar is in Armenië. Ter staving hiervan leggen betrokkenen hun brief gericht aan de burgemeester van Saradapat, dhr. Vardanyan, voor evenals het antwoord van dhr. Vardanyan dd. 27.09.2019. Echter, hun dochter M. is nog leerplichtig waardoor zij zich niet met goed gevolg op de scholing van hun kind kunnen beroepen. Van een schending van het recht op onderwijs kan dan ook geen sprake zijn. Gezien M. pas leerplichtig wordt op 01.09.2022 kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die hen momenteel verhindert om terug te keren naar hun land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun dochter M. overeenkomstig artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Belgische Grondwet. Zij verwijzen hierbij ook naar General Comment nr. 14 van het VN kinderechtencomité dat stelt dat er een best interest assesment dient te gebeuren in het kader van elke beslissing die betrekking heeft op een kind.

Wat betreft het inroepen van artikel 22bis van de Belgische grondwet merken we op dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5) (RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020). Wat betreft artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wijzen we erop dat het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie reeds het volgende stelde: “Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.” (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, 59). Ook het Grondwettelijk Hof lichtte reeds toe dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). De bepalingen van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 22bis van de Belgische grondwet volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf dus niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van artikel

24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 22bis van de Belgische grondwet niet dienstig inroepen.

Wat betreft het feit dat er een best interest assessment dient te gebeuren, merken we op dat de kinderen van betrokkenen nog zeer jong zijn, namelijk drie jaar voor M. en acht maanden voor hun jongste dochter. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden worden. Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat hun kinderen een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Beide kinderen hebben de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt en M. gaat pas sinds 01.09.2019 naar de kleuterschool. Uit hetgeen voorafgaat inzake de medische problematiek van hun dochter blijkt dat de nodige multidisciplinaire zorg beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Verder blijkt uit de afgelegde verklaringen dat het gezin nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Armenië waarbij aangestipt dient te worden dat het kind van mevrouws broer eveneens te kampen heeft met een multidisciplinaire handicap, zoals blijkt uit de voorgelegde attesten. Betrokkenen maken het dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Armenië het belang van hun kinderen schaadt en dat hun kinderen in Armenië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, omkaderd door de nodige medische zorg, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader. Niettegenstaande het feit dat hun beide kinderen in België geboren zijn, tonen zij buiten het feit dat hun oudste dochter naar de kleuterschool gaat, niet aan dat er sprake is van hechte opgebouwde banden buiten het kerngezin. Gezien de asielprocedure van betrokkenen negatief afgesloten werd, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name naaste familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in Armenië. Wat betreft het argument dat dochter M. bepaalde onderwijsnoden heeft waaraan het regulier onderwijs niet zou tegemoetkomen, merken we op dat deze argumentatie louter hypothetisch is aangezien uit de voorgelegde attesten blijkt dat de prognose van haar ontwikkelingsstoornis op heden onbekend is. Bovendien heeft M. de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt, zij is pas drie jaar waardoor dit element een tijdelijke terugkeer dan ook niet verhindert. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het belang van hun kinderen geschaad zal worden bij een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij aankomst in Armenië onmiddellijk gearresteerd zal worden omdat hij zijn dienstplicht niet vervuld heeft. Betrokkene beweert dat hij onmiddellijk naar een legerbasis zal moeten en dat hij deze gedurende twee jaar niet zal kunnen verlaten. Hierdoor zou een gezinsleven enkel in België mogelijk zijn. Ter staving hiervan legt hij een attest voor van de Armeense ambassade dd. 05.09.2018 en verwijst naar een Nederlands ambtsbericht uit 2013. Echter, uit dit attest van de Armeense ambassade kan niet afgeleid worden dat betrokkene zijn dienstplicht niet vervuld zou hebben. Het attest meldt enkel dat betrokkene zijn militair boekje dient voor te leggen om een verlenging van zijn paspoort te bekomen. De ambassade maakt er geen melding van dat betrokkene zijn dienstplicht niet vervuld zou hebben.

Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij zich via de diplomatieke vertegenwoordiging van Armenië in België niet in orde kan stellen met zijn militaire verplichtingen. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet kan richten tot de Armeense ambassade te Brussel om er voor te zorgen dat hij bij een terugkeer naar Armenië reglementair in orde is met de Armeense dienstplichtwet waardoor de Armeense autoriteiten geen aanleiding zullen hebben om betrokkene bij aankomst te arresteren omwille van dienstplichtonderduiking. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM in dit kader, merken we allereerst op dat betrokkene niet aantoonbaar dat hij zijn dienstplicht niet heeft vervuld. Indien hij inderdaad zijn dienstplicht niet vervuld heeft, toont hij niet aan dat hij zich niet in regel kan stellen via zijn diplomatieke vertegenwoordiging. Bovendien valt de verplichting om de militaire dienst te vervullen onder de nationale wetten van Armenië en geldt ze voor alle mannelijke burgers. Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat de heer H. risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf of op een twee jaar lange opsluiting op een legerbasis. Betrokkene maakt het op geen enkele wijze aannemelijk dat zijn eventuele straf voor het niet vervullen van zijn dienstplicht een twee jaar durende opsluiting zal zijn in een legerbasis, evenmin toont betrokkene aan dat dit een gangbare praktijk zou zijn in Armenië. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk

gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf en dat hij meer dan twee jaar gedwongen gescheiden zal worden van zijn gezin. Een schending van artikel 8 EVRM in dit verband kan dan ook niet worden vastgesteld. De bewering dat hun gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië (waar er onstabiliteit zou heersen, waar er hoge werkloosheidscijfers zouden zijn, waar het politieke en juridisch systeem corrupt zou zijn, waar de situatie al jaren ongewijzigd zou zijn hoewel er sinds 2018 sprake is van een nieuw beleid dat echter nog geen nieuwe stabiliteit opgeleverd zou hebben) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen opnieuw persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. Betrokkenen verwijzen in dit kader naar een krantenartikel uit *dewereldmorgen.com* van 06.06.2018 en naar een ambtsbericht over Armenië van de Nederlandse overheid. Echter, het louter voorleggen van algemene artikelen of berichten is ruim onvoldoende om aan te tonen dat zij persoonlijk geraakt zullen worden door de omschreven situatie. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van problemen in de Armenië, volstaat niet om te staven dat elke Armeense onderdaan het risico loopt hiervan het slachtoffer te worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun beide dochters in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen bezittingen meer zouden hebben in Armenië. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens hun respectievelijke asielprocedures dat zij beiden nog over een ruim familiaal netwerk beschikken in Armenië. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 20 jaar voor mijnheer en ruim 28 jaar voor mevrouw in Armenië, waar zij geboren en getogen en waar hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten:

beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkenen beroepen zich op de uitspraken van dhr. Theo Francken, waarbij zij wijzen op een verklaring van de voormalig staatssecretaris bevoegd voor Asiel en Migratie dat individuele regularisaties nodig blijven voor personen die tijdens een lange verblijfsprocedure en tijdens legaal

verblijf een werkelijke integratie hebben opgebouwd. Echter, we merken allereerst op dat Dhr. Francken niet langer de bevoegde staatssecretaris is, ze kunnen zich dan ook niet nuttig meer beroepen op zijn uitspraken. Verder stellen we vast dat de verzoekende partijen aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken geen rechtmatige verwachting konden ontleenen dat zij dan geen buitengewone omstandigheden zouden moeten aantonen of dat in hun specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer al meer dan negen jaar in België zou verblijven waarvan vijf jaar legaal, dat mevrouw al meer dan drie jaar in België zou verblijven, dat mijnheer geïntegreerd zou zijn, dat ook mevrouw inspanningen gedaan zou hebben om zich te integreren, dat zij beiden al werkervaring opgedaan zouden hebben, dat zij beiden de wil zouden hebben om een steentje bij te dragen aan de sociale zekerheid door te werken, dat zij niet ten laste zouden willen van de Belgische staat, dat zij beiden minstens één werkbelofte voorleggen, dat zij werkwilig zouden zijn, dat zij sociale netwerken opgebouwd zouden hebben tijdens hun verblijf, dat zij hier een woning zouden huren waar zij kunnen wonen, dat mijnheer Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat mevrouw Nederlandse taallessen zou willen volgen evenals de cursus maatschappelijke oriëntatie, dat ze er alles aan gedaan zouden hebben om zich te integreren, dat mijnheer een certificaat Nederlandse taallessen voorlegt evenals zijn attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie en twee getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Eveneens op 7 september 2020 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het vertrouwensbeginsel.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

"Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De verzoekers wensen de aandacht te vestigen op het gegeven dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Op datum van 17/07/2020 werd er een aanvulling verstuurd per aangetekende zending teneinde dit regularisatiedossier aan te vullen.

(zie het stuk 5)

De aanvulling bevat volgende tekst:

"Geachte Heer, Mevrouw,

Betreft: Actualisering sinds 05/02/2020 hangende 9bisVrwt Uw ref: DVZ 6362364 (S. H.)

Ik, ondergetekende, de heer S. H., van ARMEENSE nationaliteit (land: ARMENIË), geboren te Etchmiazin (Unie d. Socialist. Sovjetrep.) op 01/05/198, gekend in het Rijksregister onder het nummer: 87.05.01-431.43 en wonende en heden verblijvende te (...) wens mijn hangende humanitair regularisatieverzoek ex art. 9bis Vreemdelingenwet, te actualiseren met een bijkomend stuk.

Ingesloten laat ik U het attest dd. 05/07/2020 van Dr. B. Lerut, van de Dienst Neus, Oor- en Keelziekten, Gelaat- en Halschirurgie van AZ Sint-Jan Brugge-Oostende AV.

Hierin wordt geattesteerd dat mijn dochter M. G. op heden passend (na)behandeld wordt, na operatie op 15 mei 2020 (cochleair implantaat rechterzijde) door voormelde dokter/ziekenhuis: er is noodzakelijke bijregelen van het cochleair implantaat en er is gehoorsrevalidatie met logopedische ondersteuning (via MPI Spermalie), hetgeen aldaar in de huidige zorginstellingen dient te gebeuren, minstens nog gedurende 2 jaar, mede teneinde de continuïteit niet in gevaar te brengen.

In die zin is ook een terugkeer naar land van herkomst onmogelijk, te meer het jonge gezin de revalidatie samen met het jonge kind M. (°08/02/2017) dient te kunnen ondergaan.

Deze elementen zijn uiteraard medisch en humanitair van aard.

[...]"

(zie het stuk 5)

Met de aanvulling werd ook een medisch attest van dr. B. Lerut van het AZ Sint-Jan dd. 05/07/2020 overgemaakt:

"Geachte collega,

Wij zagen uw patiënt G. M. op de raadpleging neus-keel-oorziekten op 26-06-2020:

In de voorgeschiedenis weerhouden we:

-geboorte: Vlotte geboorte en bevalling op 37w5d. Ze woog ongeveer 2185 g bij geboorte en was 46 cm groot. Schedelomtrek 31 cm. Apgar: na 1 minuut: 10 / na 5 minuten: 10 / na 10 minuten: 10. M. werd opgenomen op N oww dysmaturiteit.*

-Microcefalie (HO < P 3 voor Len G rond P75) bij uitgebreide witte stof aantasting op NMR hersenen.

-Klinisch neurologisch: vertraagde motorische ontwikkeling zonder pyramidaliteit of tekenen van spasticiteit.

-Nog geen genetisch onderzoek lopen gezien regularisatieproblemen (bloedstaat is gestockeerd in labe genetica UZ Gent).

In het kader van een bilaterale doofheid werd M. geïmplanteerd met een cochleair implantaat aan de rechterzijde op 15 mei 2020 laatstleden. De nodige postoperatieve zorgen werden toegediend en op heden werd een fitting doorgevoerd met het bijregelen van het cochleair implantaat teneinde tot gehoorsrevalidatie te komen en de spraakontwikkeling op gang te brengen bij dit 3 jaar oude kind.

M. moet omkaderd worden met de nodige medische zorg waarbij in de eerste 2 jaar een regelmatige fitting (bijregeling van het cochleair implantaat) evenals de nodige logopedische ondersteuning (via MPI Spermalie) dient te gebeuren.[...]" (zie het stuk 5, eigenmarkering)

Uit het attest blijkt dat er voor minstens 2 jaar gespecialiseerde nazorg nodig teneinde het cochleair implantaat bij te stellen en de spraakontwikkeling te trainen. De continuïteit van de zorgen moet gegarandeerd worden en verhindert verzoekers om naar Armenië te reizen aldaar hun aanvraag in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de laatste aanvulling terwijl deze op 23/07/2020 werd ontvangen en deel uitmaakt van het administratief dossier.

De verwerende partij betreft het medische attest van 05/07/2020 niet in de motivering van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de medische problematiek van M. stelt de bestreden beslissing dat alle medische documenten, inclusief de lijst met postoperatieve opvolgingsafspraken, van het verleden zijn en al hebben plaatsgevonden. De verwerende stelt dat M. het cochleaire implantaat reeds kreeg.

De verwerende partij houdt echter geen rekening met de noodzakelijke postoperatieve opvolging die in het medisch attest van 05/07/2020 wordt beschreven en bovendien door verzoekers aan de verwerende partij werden overgemaakt.

Deze opvolging is dan ook niet beschikbaar in Armenië.

Bovenstaand element maakt weldegelijk een buitengewone omstandigheid uit in hoofde van verzoekers die hen verhinderen om de gewone procedure te volgen.

Er is bijgevolg een schending waar te nemen van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren voeren zij in feite de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. De verzoekende partijen leggen in hun eerste middel echter niet uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou schenden, en dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partijen stellen in hun eerste middel dat volgens hen niet met alle elementen uit het administratief dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Op 17 juli 2020 werd er volgens hen per aangetekend schrijven immers een aanvulling verstuurd om het regularisatiedossier te actualiseren waarmee geen rekening werd gehouden.

De bestreden beslissing verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 24 januari 2019 en de actualisaties van deze aanvraag d.d. 10 mei 2019, 18 november 2019 en 22 mei 2020.

Er wordt geen melding gemaakt van een actualisatie van 17 juli 2020. Nazicht van de stukken van het administratief dossier toont aan dat de verzoekende partijen correct voorhouden dat zij op 17 juli 2020

nog een actualisatie van hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben overgemaakt aan de verwerende partij. Aldus had de verwerende partij deze actualisatie moeten betrekken in haar bestreden beslissing, hetgeen zij niet heeft gedaan. De Raad dient de verzoekende partijen bij te treden waar zij stellen dat de beslissing geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier en aldus op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Het komt niet aan de Raad toe om de inhoud van deze actualisatie te beoordelen in het licht van de getroffen beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 7 september 2020 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU